

Pas a desnivell

El rigor de la llei

Hem d'ésser justos i honorar a qui honor mereix. S'ha parlat molt de la llegenda negra d'Espanya, s'hi ha fet molta literatura i no estaria bé de silenciar els fets que rectificuen sensacionalment uns conceptes que han circulat pel món amb insistència.

«Amnesty International» ha realitzat investigacions sobre suposades tortures i maltractes a presoners, i algun dels seus informes són d'aquells que poden entelar la imatge d'un país. Doncs bé: potser ha arribat l'hora de demanar a «Amnesty International» que envii una comissió destinada a comprovar el tracte exquisit que rep el tinent coronel Antonio Tejero, presoner (o retingut, no em voldria pas desharmonitzar) de resultes d'una actuació a mà armada que fou servida amb detall als televidents d'arreu de la terra. Aparentment, la infracció de les lleis era grossa i això fa més admirable el comportament generós, humà, delicat, dels poders encarregats de repassar la conducta de l'ihustre militar. El qual, també és convenient de proclamar-ho, és mostra d'una correcció admirable amb les nombroses visites que proven d'animar-lo en els moments aflictius. Les senyores que l'hi porten flors i li llegeixen poesies dedicades, els col·legues que acuden a expressar-li simpatia i els ciutadans que esperen torn per tenir el privilegi de veure'l de prop i de tocar-lo, són exemples vius del que el país dona de si.

Seria interessant que la televisió, que va servir amb prodigalitat les escenes que immortalitzaren el tinent coronel Tejero, realitzés la continuació, o la segona part, de l'aventura. Que tothom pogués veure el repartiment horari del cèlebre personatge, com s'ho fa per atendre les múltiples obligacions del seu nou estat: el seu paper d'amfitrió cortès, les trobades amb els seus companys (que per força han d'ésser emotives), la distribució del seu temps amb tanta de mesura que fins li permet el conreu d'una vocació literària amb un futur esperançador. Duen que una gran editorial li ha comprat un llibre de memòries en fase de projecte, la qual cosa vol dir que existeix una confiança bàsica en el seu talent d'escriptor. Hi ha ben pocs lletraferits de tota la vida que comptin amb ganyes d'aquesta mena! Cal dir que el senyor Tejero ja ha fet conèixer un tast de les seves facultats

amb el famós article que va publicar al diari ABC. Aquest treball ha tingut una valoració parcial, potser perquè el perjudica l'estupor que causa el fet que un processat publiqui articles d'opinió a la premsa quotidiana. Mala cosa quan la passió política i els escrúpols legalistes ens fan passar per alt les virtuts d'estil i les arrencades líriques, èpiques i recreatives d'un afeccionat ple de condicions per a la ploma. Allò que diu per a expressar les bases fermes del seu patriotisme, quan parla (referint-se a Espanya) «de la bellesa dels seus caps de riu, del fragor de les seves mines, de la bullicia de les seves ciutats, i de la calma dels seus pobles i del sabor dels seus vins», no tan sols posa la pell de gallina —en més d'un sentit—, sinó que potser és un principi d'explicació per comprendre que un patriota se senti cridat a sublevar-se. Perquè és evident que la Constitució no esmenta per a res ni el fragor de les mines ni el sabor dels vins, i és igualment cert que no hauria costat gaire d'incorporar-los al text fonamental, no venia pas d'unes quantes ratlles. Els senyors diputats no ho van tenir en compte (es van deixar massa coses) i ja sabem què els va passar. Esperem que les concertacions i les noves lectures els permetin de reparar la falta.

Però tornem a la televisió. La primera i la segona part, unides, constituïrien un document inestimable sobre els fets

del dia vint-i-tres de febrer. Si hi ha premis internacionals destinats a distingir els encerts d'això que en diem la petita pantalla, el tinent coronel Tejero podria aspirar a l'«Oscar» (o equivalent) per al millor actor secundari, d'aquells que es mengen el paper dels protagonistes principals. I no tan sols això, sinó que aquestes nacions super-civilitzades que tenen el vici de mirar-se Espanya de cua d'ull, haurien de reconèixer, almenys, que és original, insòlita, que té una infinita capacitat de comprensió per als seus fills predilectes que, si pequen greument, és ben bé per culpa d'un amor que els encega.

És una pena que el secret del sumari impedeixi la gravació d'aquesta segona part. El cas és, però, que la tecnologia moderna compromet de veres aquests secrets i aquests sumaris. La primera part ja no els la treu ningú, ha estat enregistrada, divulgada i guardada en cintes que es poden repetir sempre que es vulgui, tornar-les a passar amb moviments lents, retrocedir o aturar imatge per imatge, amb una tècnica de moviola que ha estat el martiri dels àrbitres de futbol. Els jutges se'n veuran un bull, i els advocats defensors necessitaran molt d'ofici per sortir-se'n airosament. Que la inspiració els assisteixi i que comptin amb el suport dels valors de l'Espanya eterna. Tot els farà una bona falta de cara al món. ● PERE CALDERS